

«Αλλοτρίας δε βοτάνης απέχεσθαι, ήτις εστίν αίρεσις»

(Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος – Προς Τραλλιανούς VI, 37-38)

(περί Ιερωσύνης ανδρών. Γυναικών; Ου της του Χριστού διατάξεως)

ΜΕΡΟΣ Η΄

Οι πληροφορίες και οι διδασκαλίες του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου περί της Εκκλησιαστικής οργανώσεως – πολιτεύματος της Εκκλησίας, αποτελούν προστατευτικούς θώρακες των Ορθοδόξων, σήμερα, στην επίθεση και στον κατήφορο του οικουμενιστικού ξεπεσμού· είναι δε και αφετηρίες εκκλησιολογικής κινητικότητας – αφύπνισης, που αποτελούν τους καλοπροαίρετους από την γενικευμένη πνευματική αδράνεια που υπάρχει στον εκκλησιαστικό χώρο. Είναι, ακόμη, φραγμός στην υπεροψία των Διαμαρτυρομένων (και των παραφυάδων τους), που αρνούνται το Μυστήριο της Ιερωσύνης και φράγμα, επίσης, στην προοπτική των οικουμενιστών για «ιερωσύνη γυναικών».

Γράφει ο Αρχιμ. Σπυρίδων Σ. Μπιλάλης:

«Ακαταμάχητα τα επιχειρήματα, που μας παρέχει ο Ιγνάτιος εις τας επιστολάς του εναντίον των προτεσταντικών κακοδοξιών. Ούτε μίαν, ούτε δύο φορές, κατά κόρον επαναλαμβάνει και διακρίνει απ' αλλήλων τα τρία Ιερατικά αξιώματα, του Επισκόπου, του Πρεσβυτέρου και του διακόνου».

Χρήσιμα, για ανάσχεση της προτεσταντικής – οικουμενιστικής κινητικότητας, είναι και τα βιβλία:

α) «ΟΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΙ» - Ι. Κολιτσάρα

β) «Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΥ» - Σπυρ. Σ. Μπιλάλης

Παραθέτουμε (επιλεκτικά) και σχετικά αποσπάσματα του Αγίου, που έχουν την δύναμη να φανερώνουν την υψηλή πνευματική και εκκλησιολογική θέση των Ορθοδόξων κληρικών μέσα στην Εκκλησία.

Α) «Ομοίως πάντες εντρεπέσθωσαν τους διακόνους ως Ιησούν Χριστόν, ως και τον επίσκοπον, όντα τύπον του πατρός, τους δε πρεσβυτέρους ως

συνέδριον Θεού και ως σύνδεσμον αποστόλων. Χωρίς τούτων Εκκλησία ου καλείται» (Τραλλιανοίς Ιγνάτιος ΙΙΙ, 13 – 16).

Β) «Ο χωρίς επισκόπου και πρεσβυτερίου και διακόνου πράσων τι, ούτως ου καθαρός εστίν τη συνειδήσει» (Τραλλιανοίς Ιγνάτιος VII, 4 – 5).

1^ο Σχόλιο:

Η Ιερωσύνη αντικρουζόμενη υπό του Αγίου Ιγνατίου, από την άποψη αρχής και **Δέοντος**, τοποθετείται, και δεν κουράζεται να την προσδιορίζει – τοποθετεί στον ορίζοντα «των διαταγμάτων των αποστόλων»: «Σπουδάσετε ουν βεβαιωθήναι εν τοις δόγμασιν του Κυρίου και των Αποστόλων, ίνα “πάντα, όσα ποιήτε, κατευοδωθή”...» (Μαγνησιεύσιν Ιγνάτιος XIII, 8-9).

Αυτή η διαμορφωτική επίδραση των «δογμάτων του Κυρίου και των Αποστόλων», άφθονη, απαραίτητη, συμπαραστάτης και σύμμαχος των πιστών, ιδιαίτερα στην αρχαία Εκκλησία, μπόρεσε στη διαδοχή των γενεών να υπερφαλαγγίση τις αιρέσεις, να δημιουργήση ορθή εκκλησιολογική βάση και να απομονώσει με τη βοήθεια των Αγίων Οικουμενικών Συνόδων τα εξωτερικά παράσιτα (αιρέσεις) του διαβόλου (τέλος σχολίου).

Στις Διαταγές των Αποστόλων (ΙΧ, 9-25), διαβάζουμε:

«Περί δε του γυναίκας βαπτίζειν γνωρίζομεν υμίν, ότι κίνδυνος ου μικρός ταις τούτο επιχειρούσαις· διό ου συμβουλεύομεν· επισφαλές γαρ, μάλλον δε παράνομον και ασεβές. Ει γαρ «κεφαλή γυναικός ο ανήρ», ούτος δε προχειρίζεται εις Ιερωσύνην, ου δίκαιον αθετήσαι την δημιουργίαν και καταλιπόντα την αρχήν επί το έσχατον ελθείν σώμα· γυνή γαρ σώμα ανδρός εκ πλευράς ον και υποκείμενον εκείνω, εξ ούπερ και διηρέθη εις παίδων γένεσιν. «Αυτός» γαρ, «σου» φησιν, «κυριεύσει»· αρχή γαρ γυναικός ο ανήρ, επειδή και κεφαλή. Ει δε εν τοις προλαβούσιν διδάσκειν αυταίς ουκ επιτρέπομεν πως ιερατεύσαι ταύταις παρά φύσιν τις συγχωρήσει; Τούτο γαρ της των Ελλήνων αθεότητος το αγνόημα θηλείαις θεαίς ιερείας χειροτονείν, αλλ’ ου της του Χριστού διατάξεως. Ει δε και έδει υπό γυναικών βαπτίζεσθαι, πάντως αν και ο Κύριος υπό της

ιδίας μητρός εβαπτίζετο και ουχ υπό Ιωάννου, ή και ημάς αποστέλλων επί το βαπτίζειν συναπέστειλεν αν ημίν και γυναίκας επί τούτω· νυν δε ουδαμού ούτε προσέταξεν ούτε εγγράφως παρέδωκεν, ειδώς και την ακολουθίαν της φύσεως και την ευπρέπειαν του πράγματος, ως και της φύσεως δημιουργός και της διατάξεως νομοθέτης».

2° Σχόλιο:

Ποια αντίθεση, αλήθεια, των Αποστολικών Διαταγών, προς ό,τι συμβαίνει σήμερα, όπου Επίσκοπος στην Αφρική, στηριζόμενος στην δική του «αυτάρκεια» συνειδήσεως, «χειροτόνησε» μια νεαρή γυναίκα «διάκονο», ως παράγοντα διασπαστικό της Αποστολικής παραδόσεως – διδαχής.

Η παναίρεση του οικουμενισμού χρησιμοποιεί κάθε μορφής τεχνάσματα για να συνθέτει τα μερικά αιρετικά βήματά του σε ολότητες, που εν καιρώ θα λάβουν και «συνοδική» έγκριση.

Δεν το καταλαβαίνουν οι «Επίσκοποι» ότι στην πραγματικότητα αυτά είναι αδέξια βήματα προς διακονία της Εκκλησίας; Το συναίσθημα της ενοχής τους υποστατώνεται, σήμερα, και σε «χειροτονίες» γυναικών, στο όνομα μιας αγάπης, ξένης προς την πνευματική πειθαρχία που έχουν ορίσει ο Κύριος και οι Άγιοι Απόστολοι. Τον εαυτό τους κοροϊδεύουν! (τέλος σχολίου).

Συμπερασματικά:

«Πας ο λέγων παρά τα διατεταγμένα, καν αξιόπιστος ή καν νηστεύη καν παρθενεύη καν σημεία ποιή καν προφητεύη, λύκος σοι φαινέσθω εν προβάτου δορά προβάτων φθοράν κατεργαζόμενος» - Αγ. Ιγνάτιος ο Θεοφόρος (Προς Έρωνα, Διάκονο Αντιοχείας – ΙΙ, 4 – 6).

Ερμηνεία Αγ. Νικοδήμου Αγιορείτου (Σελ. 111)

«Ηγουν· όστις λέγει έξω από εκείνα όπου προστάζει ο Θεός, καν αξιόπιστος είναι, καν νηστεύη, καν θαύματα κάμνη, καν προφητεύη ας σου φαίνεται ένας λύκος, ο οποίος ενδεδυμένος με δέρμα προβάτου, φθείρει και αφανίζει τα πρόβατα» (Περί συνεχούς Μεταλήψεως – Σελ. 111).

Ο Άγιος Νικόδημος στο βιβλίο του (αυτό) παραθέτει με φωτεινούς τόνους τους ανώτερους ρυθμούς της ομολογιακής συνοχής των Πατέρων με την Αποστολική Εκκλησία. Μετά τον ομολογιακό συνδετικό κρίκο του Αγίου Ιγνατίου (που παραθέσαμε), για μια διαρκή ομολογιακή συνοχή των Ορθοδόξων αναφέρει και τον Ομολογητή θείο Μελέτιο, ο οποίος τονίζει:

«Μη πείθεσθε μονάζουσι μηδέ τοις πρεσβυτέροις. Εφ' οίς ανόμως λέγουσι, κακίστως εισηγούνται. Και τι φήμι μονάζουσι; και τι τοις πρεσβυτέροις; Μηδ' επισκόποις είκετε τα μη λυσιτελούντα, πράττειν και λέγειν, και φρονείν δολίως παραινούσι: «Ήγουν· μη υπακούετε ούτε εις μοναχούς, ούτε εις ιερείς εις όσα κακώς σας συμβουλεύουσι· και τι λέγω εις μοναχούς και ιερείς; ούτε εις τους Επισκόπους να πείθεσθε, όταν σας συμβουλεύουν να κάμνετε και να λέγετε και να φρονήτε, όσα δεν είναι ωφέλισμα εις την ψυχήν σας» (Ερμηνεία Αγ. Νικοδήμου – Σελ. 111).

Επέτρεψε ο Χριστός για τις μέρες μας (αμαρτίες μας) ζωή γεμάτη με πολλές δυσκολίες, κυρίως εκκλησιολογικές. Το δίκοπο μαχαίρι του ανθρώπινου λογικού, από εγωισμό, δημιούργησε αιρέσεις· σήμερα τον οικουμενισμό, που «**συνοδικά**» τον χρησιμοποιούν ως αγωγή και νόμο. Τις παίει; Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α', τόνισε:

«Φταίμε και μεις, γιατί ανεχόμαστε ωρισμένες νοθεύσεις. Αλλά, αν οποιοσδήποτε, έστω κι αν ακόμα είναι «άγγελος εξ ουρανών», μας διδάσκει διαφορετικά πράγματα από εκείνα που ο Κύριος μας δίδαξε και νοθεύει το Ευαγγέλιό Του, να μη τον πιστέψουμε, να τον διώξουμε μακριά μας... Ας κρατάμε ανόθευτη τη διδασκαλία του. Είναι καθήκον μας και προς τον εαυτό μας, και προς τους άλλους, και προς Εκείνον (Βιβλίο του: «είμαστε Χριστιανοί;» - 1984, Σελ. 153) (Συνεχίζεται)

ΝΙΚΟΣ Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ